

Τα τάλαντα της Αναστασίας

/ [Πεμπτουσία](#)

Image not found or type unknown

...ο, Αννούλα μου! είπε η κυρία Εύη κοιτάζοντας
...ό κοριτσιού που ήταν πράγματι εξαιρετική.

– Η Αννούλα πάντα κάνει ωραίες ζωγραφιές,

μουρμούρισε η Αναστασία. Εγώ δεν μπορώ να κάνω τίποτα καλό!

Φαινόταν απογοητευμένη. Έσβηνε και ξαναέσβηνε τα σχέδιά της κι είχε γεμίσει μουντζούρες το μπλοκ της.

– Σε βλέπω λίγο στεναχωρημένη, Αναστασία μου. Θέλεις να μου πεις για ποιο λόγο συννέφιασε το προσωπάκι σου; ρώτησε πολύ ευγενικά η κυρία Εύη.

Η Αναστασία, σαν να περίμενε αυτή την προτροπή, εξέφρασε το παράπονό της:

– Κυρία, εγώ δεν έχω τίποτα καλό! Η Αννούλα ζωγραφίζει ωραία, ο Μίμης είναι πρώτος στα αθλήματα, η Βάσω τραγουδάει καλά και τη βάζετε πάντα στη χορωδία, ο Αλέξης απαγγέλλει τα ποιήματα τόσο όμορφα και παίρνει μέρος σ' όλες τις γιορτές, ο Θωμάς είναι αστέρι στα μαθηματικά κι εγώ είμαι σε όλα τελευταία και άχρηστη!

Η κυρία Εύη την κοίταξε αρκετά ξαφνιασμένη. Ήταν ολοφάνερη η στεναχώρια της μικρής κι έπρεπε οπωσδήποτε να την ενθαρρύνει.

- Παιδιά, θα σας διηγηθώ μια ιστορία από το Ευαγγέλιο, μια πολύ όμορφη παραβολή που είπε ο Κύριός μας στους μαθητές Του κι ύστερα θα δούμε πώς αυτή η παραβολή θα γιατρέψει το παράπονο της Αναστασίας.

«Κάποιος πλούσιος άρχοντας θα έφευγε για μακρινό ταξίδι. Πριν φύγει κάλεσε τους υπηρέτες του και τους εμπιστεύθηκε μεγάλα χρηματικά ποσά. Σ' έναν έδωσε, ας πούμε πέντε εκατομμύρια, σ' άλλον έδωσε δύο εκατομμύρια, σ' άλλον έδωσε ένα, όπως έκρινε ο άρχοντας. Αυτός που πήρε τα πέντε, δούλεψε κι έκανε τα πέντε δέκα. Κι αυτός που πήρε τα δύο τα αξιοποίησε και τα διπλασίασε. Αυτός που πήρε το ένα εκατομμύριο απλά το έκρυψε κάπου για να το φυλάξει. Πέρασε πολύς καιρός. Ο αφέντης επέστρεψε και φώναξε τους υπηρέτες του να του δώσουν αναφορά, τι έκαναν δηλαδή με τα χρήματα που τους είχε εμπιστευθεί. Ο πρώτος του είπε: «Κύριε, δούλεψα σκληρά. Έκαμα τα πέντε εκατομμύρια δέκα. Ορίστε πάρ' τα σου ανήκουν». «Μπράβο, πιστέ υπηρέτη, σε λίγα φάνηκες ικανός και πιστός, πολλά θα σου χαρίσω!», απάντησε ο Κύριος. Ο δεύτερος επίσης με καμάρι είπε: «Κύριε, μου εμπιστεύθηκες δύο, τα έκαμα τέσσερα. Πάρ' τα είναι δικά σου». «Μπράβο, πιστέ μου δούλε. Και σε σένα πολλά θα χαρίσω!». Ο τρίτος με αρκετό θράσος

είπε στον κύριό του: «Ξέρω ότι είσαι σκληρός και απαιτητικός. Από παντού μαζεύεις. Εγώ φοβήθηκα κι έκρυψα τα χρήματα που μου έδωσες. Τώρα πάρε πίσω όσα ακριβώς μου εμπιστεύθηκες». «Φέρθηκες και πονηρά και με τεμπελιά!» είπε ο κύριος θυμωμένος. «Αφού ήξερες ότι είμαι απαιτητικός κι από παντού μαζεύω έπρεπε να δουλέψεις κι εσύ όπως οι σύνδουλοί σου και να πολλαπλασιάσεις το ποσό που σου εμπιστεύθηκα. Τώρα θα σου αφαιρεθεί αυτό το ποσό και θα δοθεί σ' αυτούς που κοπιάζουν και αγωνίζονται. Κι εσύ δυστυχώς θα τιμωρηθείς σκληρά για την τεμπελιά σου

».

Τα παιδιά κοίταζαν απορημένα την κυρία Εύη. Περίμεναν να τους εξηγήσει πώς αυτή η παραβολή ταιριάζει στο παράπονο της Αναστασίας.

- Ο πλούσιος άρχοντας της παραβολής, παιδιά, είναι ο Θεός. Είναι πάμπλουτος. Αυτός είναι ο Δημιουργός και ο Κύριος των πάντων. Εμείς είμαστε τα παιδιά του. Από τον πλούτο το δικό του δίνει και σε μας πολύ μεγάλα δώρα. Είναι τα χαρίσματά μας. Σ' άλλον δίνει περισσότερα, σ' άλλον λιγότερα. Εκείνος ξέρει το γιατί. Γιατί εκείνος ξέρει και την καρδιά μας και τη διάθεσή μας να δουλέψουμε, να αξιοποιήσουμε τα δώρα του. Αλλά περιμένει από όλους μας τα δώρα του, τα χαρίσματά του, τα τάλαντα -όπως λέγονται στο Ευαγγέλιο- όχι μόνο να μην τα περιφρονήσουμε, αλλά να τα δουλέψουμε, να τα αναδείξουμε, να τα διπλασιάσουμε κι όταν μας ζητήσει το λόγο πάλι σ' αυτόν να τα προσφέρουμε με πολλή ευγνωμοσύνη κι αγάπη.

Όλοι μας έχουμε λάβει δώρα από τον Θεό. Χάρισμα δεν είναι μόνο το ταλέντο στη ζωγραφική ή στη μουσική ή στα μαθηματικά, Αναστασία μου. Ελάτε να βρούμε χαρίσματα, για σκεφτείτε, παιδιά.

- Η νοικοκυροσύνη, κυρία! φώναξε ο Στέργιος. Η μαμά μου έχει το σπίτι μας πάντοτε τέλειο!

- Η μαγειρική, είπε γελώντας η Φρόσω. Η γιαγιά μου λέει πως το πιο σπουδαίο χάρισμα για μια γυναίκα είναι να μπορεί να νοστιμεύει τη ζωή των δικών της με καλομαγειρεμένα φαγητά.

- Οχ και πώς πεινάω!!! ομολόγησε ο στρουμπουλός ο Φωτάκος κι έσκασαν όλοι στα γέλια.

- Δεν είναι χάρισμα και η υπομονή, κυρία; ρώτησε ο Δημήτρης. Ο πατέρας μου θαυμάζει τη μαμά μου για την υπομονή της.

- Είναι από τα πιο σπουδαία χαρίσματα, Δημήτρη μου! Όπως και η πραότητα, δηλαδή να μη θυμώνουμε, αλλά με ηρεμία και καλή καρδιά να αντιμετωπίζουμε όλες τις δυσκολίες.

- Και η αισιοδοξία τότε είναι χάρισμα! Εγώ είμαι πολύ αισιόδοξος! Όλα τα βλέπω καλά! είπε ο Χρηστάκης, που πράγματι ήταν πάντα πολύ χαρούμενος, ακτινοβολούσε το προσωπάκι του.

- Μπράβο, παιδιά μου! είπε η κυρία Εύη. Βρήκατε πολλά χαρίσματα. Τώρα θέλω από την Αναστασία να σκεφτεί και να μας πει ένα τουλάχιστον χάρισμα που της

δόθηκε.

Η Αναστασία φαίνεται σκεπτική.

- Δεν ξέρω, αν αυτό που θα σας πω είναι χάρισμα. Θέλω να βοηθάω όλους τους γύρω μου, τη μαμά μου, τ' αδέλφια μου, τους συμμαθητές μου. Κι έναν ξένο να δω να χρειάζεται βοήθεια, τρέχω ή τουλάχιστον θέλω να τρέξω, αλλά η μαμά μου μερικές φορές μ' εμποδίζει, μου λέει να είμαι επιφυλακτική. Αλλά, κυρία, η καρδιά μου πονάει για όλους!

- Αναστασία μου, αυτό είναι το πιο σπουδαίο χάρισμα! Η αγάπη, η συμπόνια για αλλιέργησέ το και μην πεις ποτέ

- Όλοι σας, παιδιά μου, βρείτε τα

χαρίσματά σας. Ευχαριστήστε γι' αυτά τον δωρητή, δηλαδή, τον Πατέρα μας, τον Θεό μας και δουλέψτε μ' αυτά και προσφέρετέ τα σ' Εκείνον. Τότε παίρνουν αληθινή αξία τα χαρίσματά μας όταν τα αντιπροσφέρουμε με ευγνωμοσύνη σ' εκείνον που μας τα δώρισε κι όταν τα χρησιμοποιούμε για το καλό των συνανθρώπων μας. Και προσέξτε: Μην υπερηφανευθείτε ούτε για μια στιγμή για τα χαρίσματά σας. Δεν είναι δικά σας κατορθώματα! Είναι δώρα! Αυτό μην το ξεχάσετε ποτέ!

Σταυρούλα Κουμενίδου